

Over zuur en zoet



AMVJ – S.V. Marken, zaterdag 20 mei 2023

Sinds vorige week, na de zeperd in Weesp, is bekend, dat Bordeauxrood, door een mallotig tekentafelgedrocht met een als sanerend bedoelde promotie-/degradatieregeling, binnenkort lijfsbehoud-wedstrijden moet spelen.

Daarmee staan de laatste twee potjes van het reguliere speelschema in 2A in het teken van uithuilen, rug rechten en opnieuw beginnen.

De vraag is: beginnen met wat?; en vooral met wie? Want in de loop van deze week werd duidelijk dat het de grootste moeite zou kosten om een basis-elf op de been te brengen, dat zou bestaan uit mannen van de aan het begin van het seizoen nog riante selectie van *zesentwintig man*.

Een groep die toen nog door vriend en vijand promotiekansen werd toegedicht nota bene.

Dat dit laatste een illusoire veronderstelling bleek, was halverwege de rit al duidelijk.

Met een zeer welwillende blik kon een onverbeterlijke optimist nog wel naar boven kijken, maar na de hervatting van het spul bleek als ras dat de onderkant van het degradatie gedrocht steeds dichterbij kwam.

Daar zijn oorzaken genoeg voor aan te geven, maar daar is in mijn vorige bijdrage al enige aandacht aan gegeven. (Veel afwezig en wegens blessures, maar ook omdat voorrang wordt gegeven aan sociale belangen zoals vakanties en andere pretjes).

Feit is dat in de dagen voor de pot tegen Marken de telefoonrekening van coach Kumar bijna door het dak ging door het stad en land moeten afbellen van mogelijk

nog beschikbare mannen, die er inmiddels al mee gekapt waren en geen ander voetbalonderdak hadden gevonden of gezocht (hoor ook zijn relaas na de wedstrijd).

Nadat vorige week de Jasper Stracke kon worden overgehaald om nog een paar potjes mee te doen was het vandaag de al geruime tijd gestopte Jasper Blonk die daartoe bereid was.

Daar moet je die mannen dankbaar voor zijn, want zij completeerden vandaag de startopstelling.

De bank werd bijna geheel gevuld door boys van het tweede, die er al een best lekker potje tegen huizenhoog kampioenskandidaat Volendam hadden opzitten. Jammer dat er nipt was verloren na een twijfelachtige pingel. (0-2)

Ook hun coaches en de spelers een pluim voor hun bereidwilligheid en ook voor de invalbeurten van een aantal van hen.

Maar goed, het blijft natuurlijk een tikkie zuur dat een coach gedwongen wordt om de boel nog een beetje voor elkaar te krijgen op zo'n manier.

Ik kan met voorstellen dat hij zich zo af en toe ook gewoon in de steek gelaten voelt.

Symbolisch en wellicht exemplarisch voor de wat al te gemakzuchtige keuzevrijheid binnen de groep is deze foto van de kleedkamer na afloop: een puinhoop die door zijn manschappen is achtergelaten. Blijkbaar in de veronderstelling dat een ander de rommel wel opruimt. (onze Lucky was er vandaag even niet dus was het ook hier de coach die de rommel opruimde.)

Hopelijk daalt in het team alsnog het besef in, dat klasse behoud op het spel staat en dat voor de komende periode even alles afhangt of er daartoe collectief voldoende aanwezigheid, samenwerking, onderlinge teamspirit en teamkracht gemobiliseerd worden.

Blijkbaar zijn de vooruitzichten wat minder zuur want in ieder geval rekt de staf op een revival op het fysieke (aanwezigheid) en mentale ("samen knokken") vlak. Hoor ook hiervoor het relaas van de coach.

Tot zover het zuur.

Gelukkig had de middag, naast het lekkere weer voor uw chroniqueur van mooie verleden tijden ook nog wat zoet in petto.

Zo is de herinnering aan de bezoeken van AMVJ aan Marken altijd met een lekker soort warmte en opgewektheid geladen.

Leuke club, aardige bestuurders, mooie voorzitter -Jan Peereboom, de raddraaier"- en de altijd vriendelijke duizendpoot Jacob de Weijze.

Sportief gaat het dit jaar slecht met hun eerste team; niet onverwacht gezien het vertrek van een respectabel aantal spelers aan het eind van het vorig seizoen. En te weinig aanvulling.

Moeilijke opdracht voor de aardige trainer Ron van de Velde.

Met vier puntjes tot nu is degradatie (al lang) onafwendbaar. Jammer dat zo'n club uit de tweede klasse verdwijnt.

Anderzijds is niet geheel uitgesloten dat Bordeauxrood volgend seizoen toch weer naar het Rad van Fortuin in Marken moet.....

Maar hoe dan ook, het weerzien met de voorzitter- en nog steeds: "Jan Peereboom de grensrechter"- was weer Appie-kim en als vanouds.

In de rust maakt ik een foto van hem en moest meteen terugdenken aan de tijd dat ondergetekende ook als bestuurslid regelmatig met het vlagje zwaaide.

Met een foto waarmee uw chroniqueur met het vlagje afzwaaide, zwaai ik nu symbolisch Jan, Ron en het hele team van Marken uit. Het ga jullie goed!

Nog wat meer zoet in kort bestek, want ik ben me bewust dat er nog niks over de wedstrijd zelf (op kunstgras) is gehuid.

Welnu, gemankeerd of niet en met een gehusselde opstelling of niet : Bordeauxrood deed zijn best om het beter te doen dan de week ervoor.

Dat lukte in de eerste helft onder de rustige en correcte leiding van de heer Wagtelenberg nog niet erg.

Wel meer aan de bal maar geen potten brekend voor het vijandelijk doel. Kansen overigens genoeg.

De tegenstander had ook een paar mogelijkheden maar de mannen kregen de bal eveneens niet in het netje.

Rust 0-0.

In de tweede helft zo'n beetje hetzelfde spelbeeld. En nu wel met scores.

Gelukkig voor de thuisploeg.

Eerst kreeg Dion Reuvekamp vrij baan en schoot hij tot opluchting van alles wat Bordeauxrood kleurde de 1-0 binnen.

Het duurde toch nog toch lang voordat Daan van Hees zijn goede wedstrijd met de bevrijdende treffer bekroonde (2-0)

Dat werd ook de eindstand.

Als lukt wat hierboven als voorwaardelijk is gesteld voor de komende potjes, wordt volgende zaterdag de 9^e plek veilig gesteld en dat scheelt in ieder geval één nacompetitie optreden.

Wat er verder gebeurt is niet te voorspellen, maar er klaterde naast al het zuur wel weer wat meer zoet en zelfvertrouwen uit de mond van coach Kumar.

Luister, kijk en huiver maar.....Dirk